

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 00914

ZUN IBER ALTS

Rukhl Fishman

Permanent preservation of this book was made possible by

Michael & Eva Leavitt

in honor of

Lillian Mittelman

FUNDING FOR THE CORE COLLECTION OF YIDDISH LITERATURE
WAS MADE POSSIBLE IN PART BY A GRANT FROM THE
DAVID AND BARBARA B. HIRSCHHORN FOUNDATION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

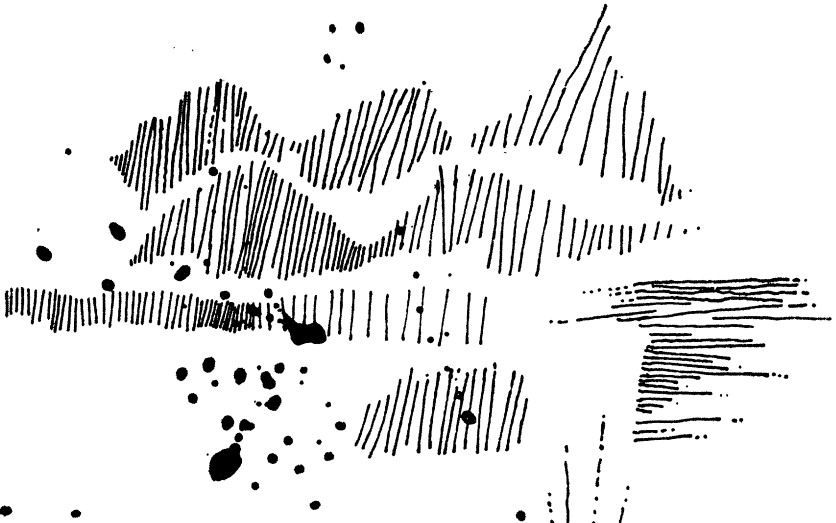
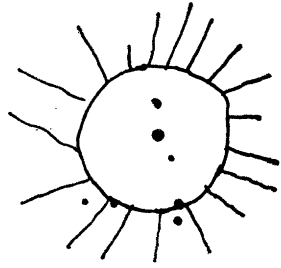
The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

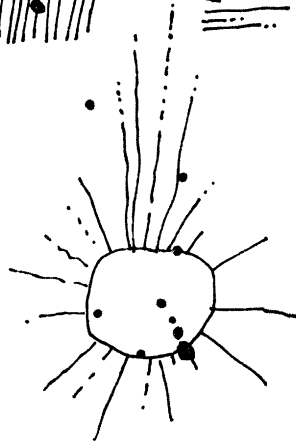
ታሪክ ገጽ 15

1890 ዓ.ም

א'ק א'בסד |/ס

א'ק א'בסד |/ס

זון איבער אלץ / רחל פישמאן / לידער /
געשריבן אין די יארן 1958—1960 / סארלאג
י.ל. פרץ, ת"א / שער-בלאט — דני קארטאוואן

ביכער־סעריע יונג־ישראל גומער 6

ZUN IBER ALTS / Rokhel Fishman /
Poems / Printed in Israel, 1962

Publishing House J. L. Peretz
31, Allenby Str., Tel-Aviv, Israel

פארלאג
י.ל. פרץ
ישראל

נדפס בישראל
Printed in Israel 1962

דפוס „אורלי“, ת"א, טל. 32062

פּירפּיסיק ליד מיַנַס —
געזונט זאַלסטו זײן!
קוס מיט — מיט מיר
אויף אַלע זוניק־גרינע טעג!

איבער צו מײן געהורטליכען

לידער צו מיין געבורטסטאָג

א

זאלסט זיך תמיד מען
פולע עמערס ציען
פונעם ברונעם דינע טעג.
און ווי יונג דו זאלסט ניט ווערן,
און כאַטש שטומפיק איז דיין קלערן,
זאל דיר תמיד ליכער זיין —
צו פארשפילן אויף אן אמת
איידער אין אַ שפּיל — דער זיג.
זיי אַן עקשוּ,
שפּאַר זיך אַיין,
גיי נאָך דיין ווילן שפּאַן נאָך שפּאַן.
פאַדער אלץ. נעם פּרוער אין מויל —
דערנאָך אין קעשענע.
באַריר, באַשמעק.
גיי ניט אַוועק
ביז מעם פון זאַלץ
איז טאַקע זאַלץ.
יא, פאַדער אלץ
פון דינע טעג.
צו געלעכטער כאַפּ זיך צו,
פון אלע פּרײַנד — דער בעסטער.
מיט געלעכטער מייל דיין סוד:
געלעכטער — זיי מיין שוועסטער!
האַק אויס די ציין —
אַבי דערזאַגן ווי מען דאַרף.
צעברעך די פּים —

אבי דערגיין.
האָב פּיינט דעם שקלאַף
און זיין געוויין.

נאָר פאַרויכטיק, נשמחלע,
איך וויל נאָך עפעס זאָגן.
ניט שמענדיק קען מען פאַדערן,
ניט תמיד זאָלסטו יאָגן.
ווען ס'וועט „גליק“
זיין ביי דיר אַ גאָסט —
ביים איין די ליפּ.
שלעפּ אים ניט ביים אַרבל,
פאַל אים ניט צו לאָסט.
ווען ס'וועט די ליבע,
אַ וואַרעמער נם,
שלאָפּן ביי דיר אין די האַר —
צי איר ניט ביים אויער,
פרעג ניט צי ס'איז וואַר.
מאָך ניט קיין געוואַלד,
ברעך ניט איין די טיר.
אויגן צו דער ערד.
קינד, מײַן קינד.
וועסט פאַרווכן בלויז
וואָס ס'איז דיר באַשערט.

ב

„מזלדיקער האָז,
מזלדיקער האָז,
פּאַלסט ניט אויפן שכל —
פּאַלסטו אויף דער נאַז“.

נאַר אויפן שכל דאַרף מען דאָך וועלן פּאַלן.
און די נאַז —
צו וואָס היטן די נאַז?
אפשר דאַרף נאַר אַ נאַריש העזל ווי איך,
פּדי צו קומען צום שכל —
גוט צעקלאַפּן די נאַז?

תּמעוואַטער האָז,
תּמעוואַטער האָז,
ברעכסט זיך ניט דעם שכל —
ברעכט מען דיר די נאַז.

ג

שרײַב ווייטער

מיט ביידע הענט

דיינע לידער אן ווערטער.

זינג

דיין ארום אנטקעגן.

און אפשר איז באשערט,

אז א מאַל וועט אַ בוים אויף דיר וואַרטן,

אזוי ווי ער וואַרט אויף אַ רעגן.

לעב ווייטער מיט ביידע הענט!

עס קענען דיינע לידער אן ווערטער

אַלעמען איבערשווינגן.

אויף טרערן דארף מען דאך א סיכה,
 נאר לאכן
 לאכסטו אליין.
 אין דער פרי — ווײל ס'איז פרימאָרגן,
 אין אָונט — ווײל עס קומט די נאַכט.
 אויף טרערן דארפסטו אָפגעבן אַ חשבון.
 (וואָס וויינסטו, וואָס וויינסטו, מיין קינד?)
 נאר דיין לאכן מעג זײן הפקר,
 מעג זײן הפקר ווי אַ ווינט.

ה

האַסט גומע לערער,
וועט נאך אפשר זיין פון דיר אַ לייט.
כאַטש זיצסט ניט רוזק אויף דיין בענקל
און לאַכסט אַפט מאַל — ניט צו דער צייט.

מעגלעך

האַסט שוין פריער געוואסט —
נאָר ס'האַט ערשט דער גלכע
דיך באמת אויסגעלערנט
שוויגן.
דער גלכע ביי נאכט.

אַטעמען שטודירט
האַסטו ביי אַ פּרילינגפעלד.
ביימער נאָך אַ רעגן
האַבן דיר געוויזן
ווי מען טרייסלט אַפּ די טרערן.
לאַנג, אוי לאַנג צוריק,
איך געדענק שוין ניט —
צי דער ים,
דער ערשמער שניי,
צי גאָר אַ זונפאַרגאַנג
האַט עס פון דער ווייטנס אַנגעקוועלט
ווען דו האַסט די ערשמע חלום-טריט געשמעלט.
אפשר וועט נאָך זיין פון דיר אַ לייט!

נאָכן זומער
 בלײַבסטו זאָט.
 זאָט פון פעלד און פון זײַן שפּע.
 צוזוי פיל זון און מי געווען.
 (וואָס זאָל איך זיך ווינטשן?
 וואָס זאָל איך נאָך וועלן —
 ווען מיד איז דער גוף און זאָט דאָס געמיט?)
 נאָר אַט שלאָפסטו שוין דײַן פאַרדינטן בערן-שלאָף.
 לייגסט אַ מידע לאַפּע
 אויף דער אייגענער פראַגע און — שלאָפסט.
 האָט אַבער דײַן זאַטקייט אַ נשמה —
 אַן אייביק הונגעריקע גריל.
 עס שטערט אַ פונק אַ יונגער
 דײַן מידקייט שלאָפן שטיל.
 וויל איך דיר ווינטשן:
 בײַם סוף פון סעזאָנען,
 ווען שווער איז דער גוף
 נאָר זיס דאָס געמיט,
 ווי זאָט זאָלסט ניט שלאָפן נאָך זוניקע מעג,
 זאָל דיך הונגעריק רייצן און וועקן — אַ ליד!

ז'ק | |
- | | 3

איינער דעם אנדערן

מיר האָבן זיך היינט
איינער דעם אנדערן
אויסגעמאַטערט —
די זון און איך.
מיר אַרבעטן ביידע
אין וויינגאַרטן.
פאַר נאַכט איז די זון
אָוועקגעפאַלן הינטערן באַרג,
רויט פון אַנשטרענג —
און איך, אַ פאַרפלאַמטע,
בין פאַרבליבן אַליין.

יא, מיר האָבן זיך היינט
אַ ביסל צעהיצט —
די זון
און איך.

קוואלן

מיט דעם געפערלעכן מוט
פון א שיכור
רייצן זיך מיינע גלידער
מיט דער זון:
„מיר רירן זיך ניט פון דאנען,
ווייל מיר פארמאגן
קוואלן שוויים
פון דיר ניט דערשפירמע.
אונדז טוען נערן
קוואלן שוויים
נאך ניט אנגערירמע.“

מיינע ברוינע הענט אין פיס
זענען בראוו און שיכור,
און זיי רעדן פון היץ.

★

איך בין דורכגעזונט
און אויסגעזונט
און אָפּגעזונט.
פּראָל מיך אויף,
וועט פון מיין אינעווייניק
אַרויסשיסן
דער הייסער זון־קערן.
איך שלינג איין אזוי פיל זון.
איך לאָך און גלי צוריק דער זון
זודיקע סיגנאַלן.
אַלע מינע ווינקלען אין דעם ליכט,
נאַר כ'האַב ניט מורא.
אַן אָנגעזונטע
איז מיר אַלץ איינס
צי איך שטראַל,
צי איך ווער באַשטראַלט!

טרויבן

א

אין א הייסן בייטאָג
בעת א הייסן שמועס,
האַבן טרויבן

מיר זייער טרוים פארטרויט —
זיי ווילן מען זאל זיי קלייבן.
א פשוטער טרויבן-פארלאנג,
פון פשוטע פיינע טרויבן.
זיי ווילן מען זאל זיי וועלן.
און ניט זיי זאלן פארשעממע
אויפן וויינישטאָק הענגען בלייבן.

הייסע טעג, עם ווערט אליין שפעטער
און א טרויבן-טרויער
שמומט ארויס פון אלע שורות.
טרויסט די זון דאס טרויבנפאלק.
(זי האָט שוין אזוינס געזען!)
ווינקט צו זיי מיט הייסע ווינקען.
רייטלען, רייטלען זיך די שוואַרצע טרויבן,
און די ווייסע ווערן בלייכער, בלייכער.
דורכן נעפל פון די טרויבן-טרערן
לייכטן טרויבן-אויגן מיט א שטילן ברען.

ב

אויב

פון קלייבן שמומע, זוניקע טרויבן
ווערט מען שמוס און פארזונט, —
זאלסטו ניט הייבן דיין ברעם
אז דו זעסט:
איך בין זוניק פארשטומט.

אויב

פון קלייבן קלארע, זוניקע טרויבן
גלוסטן זיך ווערטער פון לויטערן לויטער, —
זאלסטו מיך טרייסטן אז איך וויין.
איך חלום פון א ליד,
נאר זיין שאטן האט א הויקער.

אויב

פון קלייבן זיסע, זוניקע טרויבן
גיסט זיך אין די אדערן א פרייד, —
זאלסטו מיך לאזן לאכן.
אזוי ווי מען לאזט
א רעגן ווען ער רעגנט,
א שניי
ווען ער שנייט.

ערשט איצט,
 ווען איך ליג אין שאַטן,
 קיל מיט שאַטן איינגעדעקט,
 דערוועגט זיך מיין אויג
 און דערוועגט זיך מיין גומען.
 נעמען זונען פון א וואַך,
 אלע זונען פון דער וואַך,
 און מיט קילע שבת-הענט
 זיי פארשפארן אין אַ טראַפּן.
 אלע זונען אין איין טראַפּן.

אוי, ווי הייס,

אוי, ווי רויט.

טונק איך אין דעם טיפן טראַפּן איין מיין פעדער –
 און זי גליט.

פליסט אַ זונליד, פליסט מיט האַפּן,
 נאָר עס ברייט, עס ברייט, עס ברייט.
 ווען ס'איז אַ ליד מיט זון געשריבן.
 מיינט עס נאָך ניט, אַז ס'איז גוט.
 אַבער איינס איז זיכער, זיכער:

ס'וועט די זון אַרײַן אין בלומ.
שטײַגט אַ פאַרע פון די שורות,
און בײַ זײ דער אַמעם – הײם.
ווער עס לײגט זײ צו צום האַרצן
וועט דערפילן זון מיט שוויים.
טונק אײך אין דעם רױטן טראַפן
אַײַן מײַן פעדער
און אײך וויל –
ברענען זאַלן אײַך די פּינגער
אַלע זונען פון מײַן וואַך.

אוי, די פולע זונען-וואַך.

אין אנהייב

אין אנהייב
איז געווען די זון.
ס'איז דער עמק —
א חן-גריבעלע
דער זונס.
אלע מילגרוימען
זינען אירע בריסט.
און אלע טרויבן —
אירע שפיץ-פינגער.
די נעגל פון אירע פיס —
דערנער אין פעלד.
די ביינדלעך פון איר אויפגעהויבענער פויסט —
דער גלכוע.

אז די זון
צעפלעכט אירע צעפ,
און די שווארצע האר גיבן זיך
א שפרייט אויס אויפן קישן —

ווערט נאכט.
נאר מיר ווייסן:
איר ראזעווער אויער,
וואס רוקט זיך ארויס
פון אונטערן צודעק —
דאס איז דער באגינען,
דער אנהייב
וידער.

בִּאֲרֵבֶּצַע עֵינַיִם

א. געדאנקען־זשאבעס

1 א גרויסער הונגער

קען זיך קוויקן

מיט א האלבן ביסן.

אן אלטער שיפור —

מיט א לידיקער פלאש.

און איך,

איך וואלט זיך היינט באנוגנט

מיט איין ווינקל אויג.

נאר די בענקשאפט

קען פארליידן

אזא בלויען הימל.

2 וויפל קולות האָט די נאַכט
אין איר שטילסטער שעה –
וויפל קולות?

וויפל ווילן האָט דײַן מוט,
ווען דו אין-זיך קוילעסט?
– קולות.
עס עקט די נאַכט.
פון דײַן אָפגעשפּאַרטן אויבס
די משוגעתן
טרייב אַרויס!

3 איך צווייפל —

נאך ווייניקער פון א רעגן,
וואס לאזט זיך מיצוהדיק אראפ
און צווייפלט
גארניט
ניט.

איך ציטער —

נאך ליכטער פון א וואלקן,
וואס יאגט זיך הפקרדיק אוועק
און ציטערט
גארניט
ניט.

נאר לאכן, לאך איך זיי אריבער,
און פרייען, פריי איך זיי גלייך אויס!

4 געדאנקען-זשאכעס אין דער פינצטער
שפרינגען
גלייך אין פנים אריין.
מייד איך טאקע אויס ביי נאכט
פייכטע, גליטשיקע נשמה-ווינקלען.
אבער ביי טאג
דערפריי איך זיך
מיט אזא זשאבעלע.
כ'בין זי מקנא איר חוצפה,
איר גרינגע פלינקייט.
די גרויסע אויגן,
די קילע פימלעך,
געפעלן מיר גאר-גאר.

ב. מיר זוארטן

1 ניט צו דערטאפן מיט דער צונג,
ניט מיט די פינגער פארזוכן
אזא פרייד.

ניט צו פארשמעלן מיטן העמד,
ניט מיטן אָטעס צו שטילן
אזא פרייד.

- 2 ס'האבן אויפגעטויערט ארום מיר
יענע ווערטער.
זיי האבן אָנגעשפּיזט אין מיר.
ס'האבן פּאַרוואַלקנט איבער מיר
אויסגעפרוּזטע צייכנס.
זיי האבן געפּינצטערט אין מיר.
ס'האט דער יורה פּאַרזאַמט.
ס'האט די נחמה פּאַרבלאַנדזשעט.

ווינט ניט אוועק,
וואַלקן ניט אויס,
בלײַב דאָ מיט מיר.

3 ווינט ניט אוועק,
וואַלקן ניט אויס,
בלײַב דאָ מיט מיר.

ווינט – דינע האָר,
וואַלקן – דיין שוויס,
קלאַפּן אין מיר.

ווינט – דינע האָר,
וואַלקן – דיין שוויס,
קלאַפּן אין מיר.

ווער ניט אוועק,
ווינקל ניט אויס.
מיר –
וואַרטן אויף דיר.
מיר וואַרטן אויף דיר.

ווער ניט אוועק,
ווינקל ניט אויס.
מיר –
וואַרטן אויף דיר.
מיר וואַרטן אויף דיר.

4 איך שטיי פאר דיר
אט גרין, אט זילבער,
ווי אן איילבערמבויס
פארן מערב-זוינט.

איך קוק צו דיר
פון צווישן בלעטער
מיט נאך-מער-אויגן
ווי דער בויס.

נאר ציען קען איך ניט
אזוי ווי ער די ארעמס,
און בייגן מעג איך ניט
אזוי ווי ער דעם קאפ.

ג. רויטער וויין

1 צו הויך, צו גרויס,
צו שווער די נאכט —
צו, צו.

איך דו, איך דו,
און ווידער צו —
דו, דו.

לו שטיל, לו זיס,
לו רן, לו צו —
לו, לו.

2 וויקל, פארוויקל און טוליע מיך אַיִן
אין פינצטערניש ווייכער.

פּוֹקֶן

זאַל בײַ אונדז אַ רוימער אַמעם,

פּוֹקֶן, פּוֹקֶן זאַל דער רוימער ווײַן!

שמייכל, פאַרשמייכל און צי מיך אַרײַן
אין טיפעניש הוילער.

שׂמײַגן

זאַל בײַ אונדז אַ זיסער דופק,

שׂמײַגן, שׂמײַגן זאַל דער זיסער ווײַן!

3 ס'טרעפן זיך

אויגן מיט אויגן.

מינע - מיט דינע.

וועגן דעם ענין - אויגן:

איינ מאל

זאגן דעם אמת

און זאל מען מיר מער ניט גלויבן!

4 שפאר זיך בעסער אן אין מיר,
לאז די ווערטער אָפּ.
ס'וועלן ווערטער צווישן אונדז
פון זינען גלייך אראָפּ.

שפאר זיך בעסער אן אין מיר,
האלט דאָס לאַכן איין.
פון אַ לאַכן ווי ביי אונדז
ווערט פון טרויבן וויין.

שפאר זיך נענטער אן אין מיר,
מאָך די אויגן צו.
ס'איז סיי-ווי
מיט אַ ליכטיקייט
פאַרויגלט אונדזער רן.

דעצעמבער 1959

א.נ.נ.נ.

כאַפּ אָן דעם לאַכנדיקן קרוג
פון שעהען זוניק-יונגע,
סטרוגע אויס דיין האַלדז
אַרויף, צוריק,
לייג דרייסט די ליפּן
צו דעם קילן חומר צו,
און גים —
און גים אין זיך אַרײַן
פולע טעג,
לאַנגע מינוטן,
עד בלי די.

א שפאציר

אונטער דער פאכוועג
פאררוקט
א ליכטיקן אויסרוף.
אין זכרון —
א הייס שוויגן.
און זיך געלאזט גיין, גיין.

זאל דער רעגן אליין
מיין צעשויערט בלוט
פארקעמען.
זאל דער רעגן אליין
זיך א קנייטש טאן
איבער מינע ברעמען.

ס'וועט דער רעגן מיך טרייסטן:
דו זאלסט זיך ניט שעמען.
דו זאלסט זיך ניט קלעמען.
און אויף וועמען, אויף וועמען?!

זאל דער רעגן מיך טרייסטן
און קושן די ברעמען.

יוגנטליד

גוט וואָס דאָ איז דאָ אַ באַרג.
ס'איז גוט אזוי.
ווען ער זאָל ניט זיין,
וואָלט איך אזוי געוואָלט אזאָ באַרג.
כ'וואָלט געזאָגט:
איך וויל אזוי אַ באַרג...
אַ גרינעם
אַ ברוינעם
אַ שטיינעם
אַ בלומעם
באַרג.

גוט וואָס איך בין ניט קיין באַרג.
איך וואָלט אַ שלעכטער געווען.
די מאַמע טאָל ניט געפּאָלגט.
מיט מענטשן ניט גערעדט.
און אַ מאָל, אפילו אָפּגעלאָזט דעם הימל אַ מינוט,
זיך אליין אַ קראַץ צו טאָן!

כאַטש כ'וועל דאָך מוזן זיין אַ באַרג — אַ מאָל.
אַ באַרג פאַר זיך —
מיט „באַרגן“ גלייך.
און זיצן שטיל
און זיצן שטאַלץ
און וויסן אלץ.

נאך כ'אָיִל זיך ניט.
דערווייל
איז גוט צו קלעטערן אויף פרעמדע בערג.
גוט ארויף און גוט אראָפּ.
ברייט דער הימל,
מיף דער טאל.
זי איז נאָך ווייט, מיין באַרגן-ציַיט

דער יורה

שמאלע פלייצעם

האָט דער יורה.

און דאָן

שמיכלען אים אלע נאָך.

די מענער קלאַפּן אים פּריינדלעך.

אויף זײַן דינעם רוקן.

קינדער לויפן —

ווילן אַנרירן זײַן גרוי העמד.

ער גיט איין בליק

מיט זײַנע פּייכטע אויגן

און גייט ווייטער.

ס'אַרצ שמאלע פלייצעם ס'האָט דער יורה!

מאמע,

איך קען ניט איינשלאָפּן.

נעם דעק מיך גוט איין

מיטן וואָרט „היים“.

איך קען, מאמע, ניט איינשלאָפּן.

מאמע,

מיט פאַסיקער ערנסטקייט

האַסטו פאַר מײַנע קינדעריש שטומפיקע פינגער

אַנטדעקט ווי אזוי

די שיד-בענדלעך פאַרבינדן.

ניט צו דערקענען איצטער מײַנע פיס.

איך יאָג זיך נאָך זיי אַ גאַנצן טאָג.

מאמעניו - מאמעניו -

דעם זומער

האַבן אין די היצן

אַלע מײַנע זיכערקייטן געציטערט.

וועמען האָב איך געזאַלט דערציילן

אויב ניט אייך ?

אַלעמען וואָלט איך דערציילט -

נאָר ניט אייך.

1955

דווקא

אויף אונדזערע איילבערמביימער, די פיל איך פעסט אונטער די פיס דאס פעלד.
טויזנט אויגן האט א בוים ווען מען קומט אים קלייבן.
(די שווערע וועס אראפ).
דווקא ווען עס ליכטן מיר אלע טויזנט אויגן,
ווייס איך אז עס פעלן אלץ צו די טויזנט — צוויי.

דווקא ווען איך רייט

אויף אונדזערע איילבערמביימער, די פיל איך פעסט אונטער די פיס

דאס פעלד.
טויזנט אויגן האט א בוים ווען מען קומט אים קלייבן.

(די שווערע וועס אראפ).
דווקא ווען עס ליכטן מיר אלע טויזנט אויגן,
ווייס איך אז עס פעלן אלץ צו די טויזנט — צוויי.

דיינע אויערן

האָסט

קאלטע אויערן.

אויף מיניע האָר

שפּאַר אָן אויער צו.

וועט ער זיך דערוואַרעמען.

דאָרט לוייערן

זונען

אויף דיין קומען.

צו מיין מויל

לייג אָן אויער צו.

וועט ער זיך דערוואַרעמען.

לאַז דויערן, דויערן.

אַלע זונען

זאָלן שטומען.

אַרײַנגעבלימלט האָט זיך ווי אַ שמייכל
אַ פנים אין זכרון,
און עס וויל ניט וועלקן.

לויכט אַ וויסקייט
ניט געפרעגט ביים שכל.
נאָר ס'איז דאָס פנים גאָר אַ שמייכלענדיקער דאָרן
און זײַן שטאַך,
זײַן שטאַך מוט אויך ביים וועלקן –
שמעכן.

איך בין א גרויסער אַנפאַנגער

איך בין א גרויסער אַנפאַנגער.

און איך האָב שוידערלעך ליב

דעם שאַרפן, גרינעם טעם

פון יעדן אַנהייב.

כ'האָב געלערנט —

און איך האָב פאַרגעסן

דאַמעס, לערער, גראַמען.

נאַר ניט פאַרגעסן וועל איך

די שמראַלעניש

ביים ערשטן טאַג פון נייעם שוליאָר!

א, תמיד אין א ריינעם פרישן העפּט!

א, תמיד מיט א געלן פריש-פאַרשניצטן בלייער —

פאַרצייכענען דעם ערשטן פאַקט

פון א נייעם וויסן!

ווער דאַרף דען מער.

דער ערשטער בליין פון פאַרשטיין

איז דער העלסטער,

די ערשטע פוסע פאַרשיפורט,

דער ערשטער בליק — —

און מיר איז אזוי געפּעלן

מיין ערשט ליד,

אז איך זינג עם ווידער —

תמיד צום ערשטן מאל!
איך בין א גרויסער אנפאנגער.

קום — !

לאמיר געפינען א נייעם וועג אהיים,

לאמיר אינשלינגען א פרישן פאקט,

לאמיר אנהייבן שוין שרייבן

אין א שפיגל-ריינעם העפט!

וּיְרָא כִּי טוֹב

„א בים — פארפאלן“
ד. האפשייטן

ס'מענהן גלויבערס
(אויך פארליבטע):
„איך קען ניט אנדערש...“
און מען מעג זיי גלייבן!

כ'בין זיך מודה
אין אן אייביקן אפעמיט!
ס'האט מיין צאן
געלאזט זיין צייכן
אין פיל, פיל מעג,
אין פיל, פיל עפל!
וירא פי טוב:
ער האט געזען —
ער קען ניט אנדערש!

א בים דער זון, דעם בארג, צי זיך,
א בים מיין היים, מיין ליד, צי דיר,
איך בין פארגלייבט, פארליבט — און פארפאלן!

אפילו

אפילו א וואַלקן
האַט נישט אזוי פיל
דאַרשטיקע מיילער
ווי איך.

אפילו א וואַלקן
האַט נישט אזעלכע
פּייכטע וויעס
ווי איך.

אפילו א רעגן
צעקלאַפּט נישט מיין חלום
אזוי אין דער נאכט
ווי דו.
אפילו א רעגן.

יא, איך בין וואך.

זוי אַ מילגרוים

איך בין פול —

ניט מיט מצוות:

זוי אַ מילגרוים --

מיט אַפעטימן.

און אַט-אַט-אַט פלאצט

פון אונטער מיין הויט

אַ רויט געלעכטער

אַרויס.

אַ בין

קען פון זשומען אַראַפּ

אויס קינאה:

אַלע קעמערלעך ביי מיר אין האַרצן

זינען אַנגעגאַסן

מיט זאַפט, מיט ליכט —

געדיכט, געדיכט.

פריידן

שיכט אויף שיכט.

און איך מעסט זיי ניט מיט מאַסן,

און איך פרעג ניט קיין פאַרוואַסן.

גאַלע פריידן

דיין געזיכט,

שיכט אויף שיכט.

טאָמער בלײַב איך אַזוי
נאָך איין מינוט,
פּראַלט אויף אַ פּענצטער
אין מיין בלוט —
„גוט-מאַרגן“
וועל איך שרײַען.
איין איבעריקער טראַפּן זונגליק —
און די מילגרוימען האַלטן אויך ניט אויס.
סאַראַ רוימע ציינער!
סאַראַ רויט אומגליק!

תּרײַג זיסע עבירות,
תּרײַג זאַפּטיקע פּריידן
קלײַב איך מיט די פירות.
קלײַב איך —
פאַר אונדז ביידן.

בית־אלפא,

סעפטעמבער 1960

א י נ ה א ל ט

7	לידער צו מיין געבורטסמאָג די זון און איך
19	איינער דעם אנדערן
20	קוואַלן
21	איך בין דורכגעזונט
22	טרויבן
24	שבת
26	אין אָנהייב
	באַרַבַּע עֵינִים
29	א. געדאַנקען־ושאַבעס
33	ב. מיר חאַרטן
37	ג. רויטער חַיִן
	אַפּעטימֶן
43	כאַפּ אָן דעם לאַכנדיקן קרוג
44	אַ שפּאַציר
45	יוגנטליך
47	דער יורה
48	*
49	דווקא
50	דַיַנע אויערן
51	אַריינגעבלימלט האַט זיך ווי אַ שמיכל
52	ים מיך אַרום
53	איך בין אַ גרויסער אַנפּאַנגער
55	וירא כי טוב
56	אפילו
57	חי אַ מילגרוים

